

'Ik voel de druk steeds meer op mijn schouder'

Hans Kesting (50), acteur bij Toneelgroep Amsterdam, zit 25 jaar in het vak. Onofficieel wordt dat gevierd met zijn hoofdrol in Molières *De vrek*. 'Godverdorie, ik heb toch wel een weg afgelegd.'

LORIANNE VAN GELDER

Hij realiseerde zich dat het al 25 jaar geleden is dat hij afstudeerde aan de Toneelacademie in Maastricht. Een vreemd besef. Om het te vieren wilde hij een mooie hoofdrol bij zijn eigen Toneelgroep Amsterdam. "Maar het is geen jubileumvoorstelling," zegt acteur Hans Kesting.

"Van toneel blijft niets over, als het is afgelopen, dan is het afgelopen. Ik kan me nog zo veel herinneren van de toneelschool waar ik in 1986 afstudeerde. En dan is het ineens 25 jaar later. Dat is wel leuk om bij stil te staan."

Kesting speelt zijn eerste Molière. "Molière wordt vaak onderschat, afgedaan als een wat kluchtig figuur, maar het is echt een goede toneelschrijver. Jean-Baptiste Poquelin, zijn echte naam, was ook zelf acteur. Hij wist wat voor teksten hij acteurs in de mond kon leggen en wat drama opleverde. Dat lees je terug in zijn stukken."

Kesting is Harpagon in *De vrek*, een man die zijn fortuin kost wat kost wil beschermen. "Ik zou hem niet gierig willen noemen, al staat hij zo bekend," zegt Kesting. "Harpagon is iemand die bezeten met zijn geld bezig is, maar wel met het hogere doel het door te geven aan zijn kinderen. Terwijl die kinderen het geld nu willen opmaken."

Voor Kesting is Harpagon een man die een bedrijf bestiert. "Door die gerichtheid op geld komt hij zo alleen te staan. Het wonderlijke aan het stuk is dat het even op gang moet komen, maar als het eenmaal op gang is gekomen, is het een heel sterk stuk. Het conflict tussen vader en zoon wordt heel groot: de vader wil met hetzelfde meisje trouwen als de zoon. Dat wordt een onoplosbaar probleem."

Sinds 1987 is Kesting, met verschillende tussenpozen, verbonden

aan Toneelgroep Amsterdam. Het is zijn thuishaven, waar hij telkens weer terugkeert. Even was hij weg, in 1989, maar hij kwam al gauw terug. In 2000 nam hij afscheid om een televisiecarrière na te jagen bij de Vara. Toen hij in 2002 terugkwam na twee mislukte shows en de conclusie dat televisie toch niet zijn droom was, was artistiek leider Gerardjan Rijnders, die Kesting ooit had aangenomen bij Toneelgroep Amsterdam, inmiddels opgevolgd door Ivo van Hove. Een jaar later brak een interne crisis uit in het gezelschap, waarop Kesting zijn brieven pakte, om drie weken later zijn beslissing terug te draaien. "Dat was heel dom, maar dat heb ik gelukkig snel weer rechtgezet."

"Toneelgroep Amsterdam is mijn thuis," zegt Kesting nu. "Dat zal zo blijven." In *De vrek* is Kesting een oudere heer, in ribfluwelen broek. Een strenge vader. Het vormt een contrast met rollen die hij in de afgelopen tien jaar speelde: als potente heerser Othello, de alles vernietigende Ajax, of zelfs zijn met een Louis d'Or bekroonde rol van Roy Cohn in *Angels in America*, die weliswaar doodziek, geen rol voor een oude man is. "Het is grappig hoe het werkt als je een vader speelt, je wordt dan letterlijk ouder op het toneel. Maar het wonderlijke is dat mijn eerste rol bij Toneelgroep Amsterdam ook een vaderrol was, al was ik toen pas 26."

Regisseur Gerardjan Rijnders nam Kesting aan. Ivo van Hove haalde Kesting terug. Volgens critici speelde Kesting zijn beste rollen onder regie van Van Hove. "Ivo haalt andere dingen uit mij ja, maar dat ligt ook aan mijn leeftijd. Toen ik met Gerardjan werkte was ik nog hartstikke jong. Gerardjan is van nature een stiller iemand, daar kan ik onrustig van worden. Ik heb behoefte aan feedback. Ivo spreekt zich veel

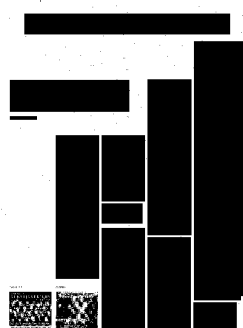
meer uit als hij regisseert."

Vier je een jubileum, dan ben je ineens een man op leeftijd, beseft Kesting. "Ik stond daar helemaal niet bij stil, maar nu is het opeens 'de oude Kesting zit 25 jaar in het vak'. Al is 25 jaar nog helemaal niet zo lang. Het heeft iets bejaarderigs."

Eén van de redenen om het wél te vieren, was omdat zijn vader dat ook had gedaan. "Mijn vader vierde zijn 25-jarige jubileum bij dezelfde werkgever – en later nog zijn 40-jarige jubileum. Ik vond dat zo bijzonder voor hem. Ik heb me toch 25 jaar staande weten te houden in het toneelvak en dan ook nog zo lang bij dezelfde werkgever, een gezelschap met topmensen. Ik voel me daar bevoorrecht over."

De tijd gaat sneller als je ouder wordt, vindt Kesting. "Dat hoorde je vroeger altijd wel, maar dat merk ik nu echt. Ik ben nu vijftig, maar straks ben ik zestig, dan zeventig. Vroeger dacht ik wel na over de dood, maar nu komt het pas echt dichterbij." Vroeger was hij er bang voor. "Ik vind dat je altijd tegen de dood moet blijven vechten. De dood is je vijand. Ik heb vind ik al veel bereikt in mijn leven: geluk in de liefde, een mooie carrière, ik voel me gezond. Ik hoop dat er ooit een moment komt waarop je kunt denken: ik heb een vol leven gehad, daar ben ik dankbaar voor. Het is klaar. Dat

PS3 kunst

zou iets van een verzoening kunnen zijn met het onvermijdelijke einde.”

Sinds 1996 weet Kesting dat hij seropositief is. Hij had het geluk met een goede medicijnen te krijgen. “Die medicijnen heb ik nog steeds. Elke vier maanden ga ik naar de internist om alles te checken. Het gaat heel goed, ik ben net zo gezond als ieder ander. Het virus is ontraceerbaar in mijn lijf aanwezig.”

Men zegt altijd dat onzekerheid verdwijnt met de jaren. Maar Kesting ervaart dat helemaal niet zo. “Ik dacht altijd dat als ik eenmaal gearriveerd was, dat ik me niet zo’n zorgen meer hoefde te maken over het spelen. Maar ik maak me juist meer zorgen over of het goed is of niet! Ik voel de druk steeds meer op mijn schouders. Ik weet niet hoe dat komt. Omdat ik het al zo vaak gedaan heb misschien? Ik weet hoe goed het kan zijn als het goed is. Maar ik weet ook hoe mis het kan zijn als het mis is. Ik blijf altijd bang om door de mand te vallen.”

Bewonderaars roemen zijn lichamelijke aanwezigheid op het podium. Zijn grote, afgetrainde lichaam, kwam in de voorbije decennia geregeld helemaal naakt op de planken. Zelf is hij zich niet bewust van dat imposante lijf. “Als ik mezelf op foto’s zie dan verbaas ik me er altijd weer over hoe veel groter ik ben dan andere mensen, maar ja, daar hoef ik niets voor te doen. Ik was altijd wel een groot iemand. Ik train ook nog wel, ik doe wat gewichten, ik loop hard, maar ik werk nu vooral aan wat voor de binnenkant goed is. Aan de buitenkant stort toch alles in.”

“Vroeger vond ik mezelf zo lelijk! Maar op foto’s van mezelf uit die tijd zie ik gewoon een leuke jongen. Het is zo zonde hoeveel tijd ik verdaan heb met over mijn uiterlijk in zitten. Onzin! Zo zonde! Ik ging soms zelfs niet uit omdat ik mezelf te lelijk vond,” roept hij boos.

Die kwart eeuw acteren had hij niet anders willen invullen. Ook van zijn kortstondige televisiecarrière heeft hij nooit spijt gehad. “Ik wilde het altijd al proberen. Heb veel gezien, veel gereisd en de uitkomst was dat ik het niet kon. Dat was niet erg. Wat ik kan, is toneel spelen. Ik zal niet meer iets anders gaan doen.”

Elk jaar is Kesting Sinterklaas voor volwassenen tijdens het Sinterklaasgala in de Stadsschouwburg. “En elk jaar denk ik: waarom heb ik dit ook al weer gedaan?” lacht hij. “We spelen al veel met Toneelgroep Amsterdam en dan moet ik weer! Toch doe ik het omdat ik het een mooie avond vind. Het is een rol *I love to hate*. Maar als ik dat pak aan heb en die mijter op zet, schiet ik in

de lach en dan ben ik Sinterklaas. Er zit dan een heel ander publiek in de zaal. Vorig jaar waren er een paar landverraders die racistische opmerkingen maakten. Die zetten we dan wel op hun plaats. We repeteren het niet. Ik leer die tekst uit mijn hoofd en dan doen we het.”

Als Rotterdams jochie had hij nooit durven dromen dat hij ster-speler van een Amsterdams toneelgezelschap zou worden. “Mijn ouders gingen niet naar het toneel, ik was echt een Rotterdams straatjongetje. Toen ik zei dat ik naar de toneelschool wilde, zeiden mijn ouders: ‘Dan moet je dat maar doen jongen.’ Het leek me altijd iets onbereikbaars.”

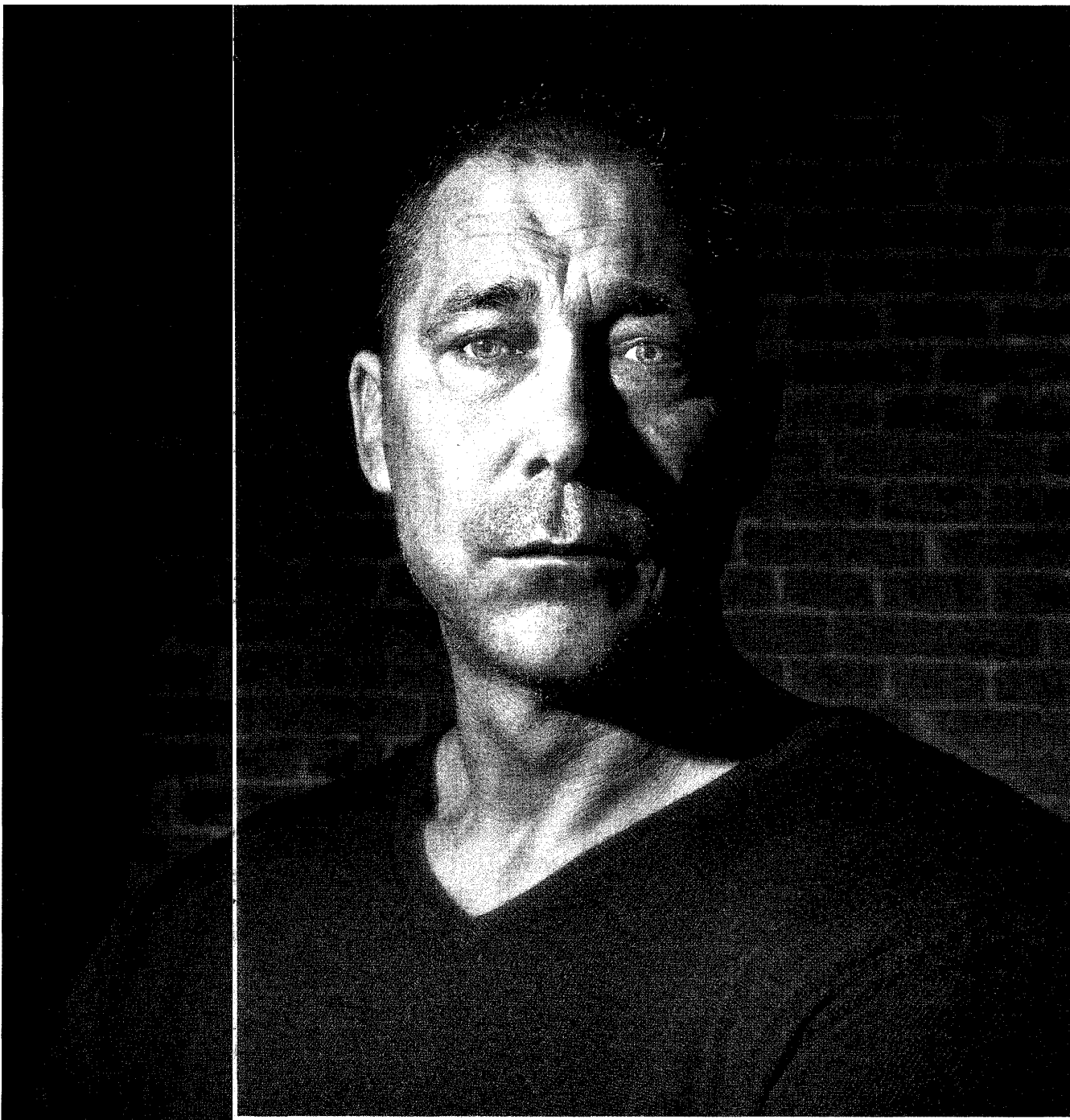
Kesting behoort tot de top van de Nederlandse acteurs. Hij speelt in de eredivisie van het toneel. Die top kan hem niet zo veel schelen, maar hij heeft wel altijd bij een vooraanstaande club willen horen. “De eerste divisie is ook wel goed, maar voor mij is alleen de eredivisie goed genoeg. Ik wilde bij een groot gezelschap spelen, met mensen die ik bewonder en die me uitdagen. En dat is allemaal gelukt en dan ook nog in die prachtige schouwburg. Godverdorie, het is gezien. Het is niet onopgemerkt gebleven.”

De vrek, Toneelgroep Amsterdam, première 25/9, t/m 23/11 in A'dam

Hans Kesting

- 1960 Geboren in Rotterdam
- 1986 Afgestudeerd aan de Toneelacademie Maastricht
- 1987 Begint bij Toneelgroep Amsterdam
- 1988-89 Even weg bij Toneelgroep Amsterdam
- 1995 Prometheus
- 1997 *Vertraagd afscheid* – geschreven en gespeeld met Joop Admiraal
- 1999 *De Cid*
- 2000-2002 Weg bij Toneelgroep Amsterdam voor televisiecarrière
- 2002 Film: *Minoes*
- 2002 *Othello*
- 2003 Neemt ontslag bij TGA en komt drie weken later terug
- Sinds 2003 *Klokhuis*
- 2006 *Het temmen van de feeks*
- 2008 *Angels in America*, wint Louis d’Or voor rol *Roy Cohn*
- 2011 *De vrek*

**‘Je moet altijd tegen de dood blijven vechten’
‘Ik weet hoe mis het kan zijn als het mis is’**

Hans Kesting: 'Wat ik kan, is toneelspelen. Ik zal niet meer iets anders gaan doen.'

FOTO JAN VAN BREDA